

Od fantazijskih zgodb h kriminalki

V četrtek, 09.02.2023, nas je na Gimnaziji in srednji šoli za kemijo in farmacijo Ruše v sklopu prireditev ob kulturnem prazniku obiskal avtor nove kriminalke 4 vrste po 12 konzerv, ki je tudi nekdanji dijak naše šole. Menim, da nam je pisatelj Gregor Slana dokazal, da lahko dosežemo, kar si zaželimo, če se v življenju dovolj potrudimo za stvari, ki jih imamo radi.

Običajno si pisatelji izberejo eno izmed tem, pri kateri jim njihova domišljija omogoča obsežno razmišljanje, ilustriranje dogodkov in tudi dobršno mero poigravanja z različnimi idejami. Izberejo si motive, ki jim gredo bolje kot drugi in o njih lahko izvirno, prepričljivo in sproščeno spregovorijo. Gregor Slana se je znašel pred odločitvijo, ali naj napiše zgodbo za natečaj. Priznal je tudi, da je takrat namesto fantazijskih del pričel pisati kriminalke. Včasih, pravi, moramo stopiti izven svojih preverjenih vzorcev, da lahko dosežemo nekaj, za kar smo se sicer trudili, a na novo učinkuje in drugače vpliva na bralce. V tem postopku preigravanja ustvarjalčevih možnosti zdaj nastaja že druga kriminalka, nadaljevanje prve.

Zelo se me je dotaknilo, kako je spregovoril o svoji domišljiji. Povedal je, da je v osnovni šoli že zgodaj razmišljal svojevrstno in navedel primer, kako so morali narisati jablano ali nasad, on pa je dodajal še razne fantazijske like in predmete. Povedal je še, da ko razmišlja in piše, se mu v procesu pisanja prikažejo slike, kot da bi gledal film. Menim, da kot bralka vključujem podobno količino svoje fantazije in podoživljam nizanje prizorov iz dogajanja, kot opisuje pisec efekte zaradi nastajanja svojih del.

Pisatelj je občasno pokazal tremo, ki ga je dajala pred nami, saj pred množico ne nastopa pogosto. Pisanje je le delo med umirjenimi trenutki in obdobji, ko so izvzeti najrazličnejši zunanji motilci. Kljub vsemu se je rade volje pošalil z nami in smo se veliko smejali. Bil je neponarejen, ni poskušal olepšati svojih odgovorov in povedal je resnico, pa četudi je bila kdaj neizprosna. Menim, da ne bi vsak pisatelj odgovarjal tako odkrito, saj bi si jih najbrž precej želelo izpasti popolno in brezhibno. To veliko pove o njegovi osebnosti, saj se mi zdi zelo iskren in prijazen človek, ki bi ti z veseljem pomagal v zagati ali težavi. Obudil je tudi zelo sproščeno vzdušje med nami. Takšni ljudje so potrebni na našem ljubem planetu.

Romana pa ni preprosto "izvlekel" iz svojih umetniških predalov, saj je ponosno omenil, da sta mu navdih za dogodke v delu omogočili tudi njegovi ljubljene, partnerka in hčerka. Z veseljem je povedal, da mu veliko pomenita ter da je nekatere izmed domislic za razne pripetljaje nudila hčerka iz svojega življenja. V zgodbi sta omenjeni tudi dve mački, ki sta prav tako iz njegovega resničnega življenja. Zelo mi je všeč, kako ceni, kar ima, saj ne poznam veliko pisateljev, ki bi dogodke iz vsakdana prenesli v roman ali povest. Prav zanimivo ga je bilo poslušati govoriti o svojem življenju, saj sem hitro ugotovila, da mu življenje, kakršno je, veliko pomeni.

V intervjuju ga je moderatorka povprašala o imenih v zgodbah, kako nastajajo prav takšna imena in priimki, kot so v njegovih delih. Gospod Slana je po resnici povedal, da si jih ni izmislil, tako kot si po navadi omislijo

poimenovanja drugi pisatelji; priznal je, da je šel pogledat na internet, izbral najbolj pogosta in tudi manj znana slovenska imena, kar me je zelo presenetilo in bilo zame novo. Priimke je tudi simbolično oblikoval ali se poigraval z vrstnim redom črk, na primer lovec se je pisal Lešnik. To se mi je zdelo izvirno, saj bi prej pričakovali priimke, kot so Medved, Jelen ali Orel. Prav zanimivo se mi zdi, ker avtor ne razmišlja stereotipno. Točno to pa mu bo v prihodnosti morda pomagalo izstopati kot piscu, saj ljudje vedno iščemo nekaj drugačnega in zanimivega.

V ospredju romana je Klara. Ni veliko moških avtorjev, ki dajo za glavno osebo žensko, še posebej v poklicu, v katerem prevladujejo moški. Tudi pisatelj je pritrnil, da v poklicu, ki ga Klara opravlja, ni veliko žensk; s tem gospod Slana pokaže svoje spoštovanje do vseh žensk v svojem življenju. To je pritegnilo mojo pozornost, saj sklepam, da je pisatelju zelo pomemben nežnejši spol in ga z vsem srcem ceni. Verjetneje bi se mi zdelo, da so v očeh moških ženske poklicno manj zanimive in o njih ne razmišljajo kot o enakovrednih sodelavkah. Klaro torej postavi v delo kot samostojno in emancipirano osebo, ki ne odneha, dokler ne konča tistega, kar je začela; je dobra profilerka in izkušena v svoji preiskovalni stroki. Ta podatek me je res ganil in se me dotaknil, saj pomeni, da so še ljudje, ki vidijo nas ženske kot enakovredne in ne samo kot čistilke, kuharice in "naprave" za rojevanje dojenčkov.

Prvič sem se udeležila razgovora s snovalcem umetnostnega besedila in sem sprva celo mislila, da bom priča še enemu v nizu obveznih predstavitvenih intervjujev, ne nujno zanimivem. Zdaj pa vem, da bom roman kmalu prebrala, ker me je razgovor spodbudil k radovednosti in raziskovanju.

Na koncu sem se pogovarjala tudi z moderatorko, saj je prav ona veliko prispevala, da sem se udeležila dogodka na šoli. Vprašala sem jo, kaj si je najbolj zapomnila iz prebranega dela. Povedala mi je, da ima zgodba nepričakovan konec in si je to najbolj zapomnila, saj je med branjem menila, da bo razvoj dogodkov razkril čisto nekaj drugega.

Prav vseč mi je, da gospod Slana ne razmišlja klišejsko in preprosto ne ponavlja za drugimi pisatelji ter da raje ustvarja in deluje po svoje. Njegovo delo ima tudi zelo zanimiv naslov, a ne morem razkriti nič več od tega. Najbolje bo, da si o romanu ustvari vsak bralec svoje mnenje.

Julija Fajmut, 2. Ag